

În casa ta poți să faci ordine

mai târziu
răstoarnă scaunele
sparge farfuriile
mătură cioburile

nările simt pericolul
miroase a banane prea coapte

mi-a fost dor de cei care știu când să tacă
de cei care strigă, dar nu fac pereții să tremure
de cei al căror țipăt nu a fost vreodată pentru mine

scoate afară problema
mergi un pas în spate
când se răcește ia-o în mâini
nu e așa grea

legăturile degetelor noastre sunt mai tari decât împleticirea
corzilor vocale

vrem să ne facem auziți
strigăm „uite cât de tare m-ai rănit
vreau să te fac să suferi
să-ți cadă unghiile să-ți albească părul”
după ce te repar
ai să-mi mulțumești

mă numesc frică, dar poți să-mi spui cum vrei

oricum nu-ți las multe resurse
strâng în lada de zestre oasele părinților și scheletele bunicilor
cimitirul unui întreg arbore genealogic din care îți fac mobilă
îți construiesc o casă, o oglindă, un pat
nu poți să mă refuzi

sunt frica ta, dar poți să-mi spui și mama, și tata, și doamna,
și profa

sunt frumoasă, sunt tot ce tu nu ești
conturez urme de pași
vino și bagă piciorul
îți dau paginile, îți prind părul, îți cresc copiii

sunt frica ta, dar poți să-mi spui iubire,
poți să-mi spui diana, poți să nu-mi spui nimic
eu știu

locuiesc în urechea dreaptă, locuiesc în urechea stângă,
locuiesc în craniu

sunt peste tot, sunt furioasă
îți dizolv încet creierul pentru că n-ai putut să mă ucizi
sunt o invenție de care nu mai scapi
ai trecut pe lângă mine și n-ai salutat

îți fac eu patul și n-o să dormi în el

oamenii din viața mea

care mă știu doar cu păr scurt
m-au cunoscut primăvara
m-au iubit fără să știe totul
au mers pe încredere
gut feeling
uneori au greșit

vara sapă prin pământ
scoate unghiile la soare
ne întinde oboseala săptămânii trecute
senzațiile nedigerate
încercarea de a opri timpul

imaginea se clatină, tu o gâdili
copiii se joacă în nisip
noi îi privim și răsufptăm greu

îmi place căldura
transpirația care șiroiește pe tâmpile
oriunde merg
nu sunt singură, nu sunt singură, nu sunt singură

oamenii mă iubesc
nu m-au cunoscut când eram mai rea
când mi-era foame
ori era prea frig
mă sprijin de ei

ne cunoaștem cu adevărat
rămânem

păstrez momentul
mă ascund în propria fragilitate
mă sufoc

îi las să iubească
încet
când ura își scoate capul
e deja prea tarziu

minți, ți-e frică de fețele triste
ale oamenilor pe care îi iubești

de la tine am învățat ce înseamnă *people pleasing*
teama de zâmbete întoarse pe dos
o problemă din copilărie

liniștea e aici, în camera mea

liniștea e ascunsă în straturile de carne moale
de pe burțile mamelor din toată lumea
liniște e între palmele unui om care mă iubește
mereu mi-au întins mângâiere, niciodată frică

liniște e aici, în camera mea. e 3 dimineața, scriu poemul ăsta.
nu se aude nicio ambulanță, nici scârțâitul vreunui cauciuc,
niciun strigăt pe străzi. sunt singură și nu mi-e teamă. nu, nu aș
fi putut face mai mult, noaptea aduce lumină peste problemele
astea. sunt în siguranță, știu că am făcut tot ce se putea, asta
e liniștea mea.

în cuvintele mari, cum sunt pacea, liniștea, coerența
și siguranța, încăpem noi
ne acoperim urechile cu palmele și îi cerem lumii să ne mai dea
niște timp

liniștea ne-a speriat mai tare decât un strigăt și acum
ne obișnuim cu ea
ne îmbătăm cu ea, ne îmbătăm de ea

ne adâncim în ea ca în miere, punem capacul, e vâscoasă
și lipicioasă

inconfortabilă

nu ne putem mișca

